

Ebbe Skammelsøn

1.

Skammel han boede nør i Ty;
han var både rig og god;
så høviske haver han sønner fem,
de to går verden imod.

Fordi træder Ebbe Skammelsøn
så mangelen sti vilde.

2.

De tre, de ere for lang siden død,
de to leve efter igen;
det vil jeg for sanden sige,
de ere så raske hofmænd.

3.

Den ene hedder Ebbe Skammelsøn,
den anden Peder hin unge;
det vil jeg for sanden sige,
deres skæbne blev dennem så tunge.

4.

Ebbe han havde en gangen rød,
han red sig under ø;
fæsted han sig stolten Adelus,
hun var så væn en mø.

5.

Fæsted han sig stolten Adelus,
det dejlige liljevand;
han førte hende i sin moders gård,
og så drog Ebbe af land.

6.

"Hør I, stolten Adelus,

hvorlænge vil I mig bie,
imedens jeg rider op på land
mine bryllupsklæder at sye?"

7.

"Bie vil jeg i otte år
med alle mine frænders råd;
jeg giver ingen anden min tro,
om kongen mig selver bad."

8.

"Bie vil jeg i otte år
med alle mine frænders vilje;
jeg giftes aldrig nogen mand,
om kongen mig selver gilled."

9.

Ebbe tjener i kejserens gård
alt både for guld og fæ;
Peder, hans broder, lader bygge et skib,
han rejser op sejletræ.

10.

Peder, hans broder, lader bygge et skib,
han sejler den salte sø,
og så sejler han sig op på land
til Ebbe Skammelsøns mø.

11.

"Hør I, stolten Adelus,
og ville I være min kære?
Alle de dage, jeg leve må,
jeg vil Eder elske og ære."

12.

"Hør I, Peder Skammelsøn,
og det kan ikke så gå;
jeg haver trolovet Ebbe i løn,
det ganger jeg aldrig fra."

13.

Ind kom Ebbes moder,
hun var hannem ikke huld:
"Jeg siger dig sandt, stolten Adelus,
at Ebbe er svigefuld."

14.

"Langt heller trolover du Peder, min søn,
med alle sine borge rød,
end du lover Ebbe Skammelsøn,
han haver en anden mø."

15.

"Du rid bort, Peder Skammelsøn,
lover dig en anden viv;
jeg giver ingen anden min tro,
mens din broder er i live."

16.

Op stod Ebbes moder,
hun meldte de ord så trøst:
"Jeg siger dig sandt, stolten Adelus,
at Ebbe han døde i høst."

17.

Op stod stolten Adelus,
var smal som liljevånd;
så gav hun Peder Skammelsøn

sin tro med hviden hånd.

18.

Så lode de brygge og blande vin
og lave til bryllup med liste;
Ebbe han tjener i kejserens gård,
så lidet han deraf vidste.

19.

De lode brygge og blande vin
og lave til bryllup så brat;
Ebbe han tjener i kejserens gård,
han drømte den samme nat.

20.

Ebbe han vågner om midnat,
fortæller han sine drømme;
vågen lå hans næste svend,
han gav dem så nøje i gemme.

21.

"Jeg drømte, at min faders gård
stod i brændende brand,
og der brændte inde Peder, min broder,
og så min liljevånd."

22.

"Jet drømte, at min stenstue
stod alt i brændende lue;
der brændte inde Peder, min broder,
og så min skønne jomfrue."

23.

"Hør I, Ebbe Skammelsøn,
det bliver en underlig færd;

thi hvo som drømmer om ildebrand,
betyder et draget sværd."

24.

"Det, I drømte jer faders gård,
stod alt i brændende brand,
det betyder, at Peder, jer broder,
trolover jert liljevand,"

25.

"Det, I drømte jer stenstue
stod alt i lysende lue,
det betyder, at Peder, jer broder,
trolover jer skønne jomfrue."

26.

Det var Ebbe Skammelsøn,
og svøber han sig udi skind;
så går han i højeloft
for romerske kejser ind.

27.

"Hil sidder I, kejser Henrik, så bold,
I ere en herre så blid;
orlov jeg Eder beder om
til fædreland at ride."

28.

"Orlov skal du gerne få,
selv vil jeg dig det give;
om du tilbage komme må,
din plads skal åben blive."

29.

Det var Ebbe Skammelsøn,

han steg til højen hest;
det red han i dage tre,
som før var syv dages frist.

30.

Det var Ebbe Skammelsøn,
han kom så vel i lag,
og han kom til sin faders gård
den første bryllupsdag.

31.

Det var Ebbe Skammelsøn,
han kom ad borgeled,
og ude stod liden tjenestemø,
og hvilte hun sig derved.

32.

"Hil stande I, liden tjenestemø,
med silkeflettet hår;
hvad er det for fremmed folk,
som samles i vor gård?"

33.

"Her ere de fruer forsamlede,
som bo fornorden fjord;
og det betyder de karme,
som holde i Skammels gård."

34.

"De have nu smykket jer broders brud,
de ere nu glade og fro;
Peder og stolten Adelus
de lade deres bryllup bo."

35.

Ud kom Ebbes søstre to

med sølvkar i hviden hånd:

"Vær velkommen, Ebbe, vor broder,
hjem til vort eget land."

36.

Den ene bad ham velkommen være,
den anden bad hannem bortride:

"Tøver du i denne nat,
det vorder os alle til kvide."

37.

Den ene satte han guldbrasen på bryst,
den anden guldarmbåndet rød;
det vandt han i kejserens gård,
skulle give sin fæstemø.

38.

Ebbe han vendte sin gang omkring,
han skulle af gården ride;
hans moder fik fat i tøjlen og holdt,
hun bad hannem hjemme bide.

39.

Det var Ebbe Skammelsøn,
han skulle af gården udgå,
hans moder fik fat i tøjlen og holdt,
hun bad ham af hesten stå.

40.

Det var Ebbes moder,
hun bad ham sidde til bænke.
Nej, sagde Ebbe Skammelsøn,
at han ville gå til at skænke.

41.

Det var Ebbe Skammelsøn,
så længe sad han til bænke,
til han fik lov af moder sin,
at han måtte gå at skænke.

42.

Ebbe han skænker for bruden vin,
hun skinner af perler og guld;
for hver en gang han til hende så,
hans hjerte var sorrigfuldt.

43.

Så silde om den aftenstund,
der duggen den faldt på,
det da var den unge brud,
hun skulle til senge gå.

44.

Fulgte de den unge brud
alt til det brudehus;
for går Ebbe Skammelsøn,
han bær for hende blus.

45.

Ledte han den unge brud
alt ad den højloftsbro:
"Mindes I, stolten Adelus,
I gav mig først Eders tro?"

46.

"Al den tro jeg Eder gav,
den gav jeg Peder, jer broder;
alle de dage, jeg leve må,

jeg vil Eder være for moder."

47.

"Jeg loved Eder ikke til moder min,

jeg loved Eder til min viv,

derfor skal Peder Skammelsøn

nu lade sit unge liv."

48.

"Hør I, stolten Adelus,

vil I følge mig af lande?

Jeg vil slå Peder, min broder, ihjel

og tåle for Eder den vånde."

49.

"Slår I Peder, jer broder, ihjel,

da skulle I siden mig miste;

så må I sørge jer selv til døde

som turtelduen på kviste."

50.

Det var Ebbe Skammelsøn,

han vrededes ved de ord,

og det vil jeg for sanden sige,

han stamped med foden mod jord.

51.

Så fulgte de den unge brud

udi den fruerstue ind;

efter gik Ebbe Skammelsøn

med sværd under skarlagenskind.

52.

Det var Ebbe Skammelsøn,

og han sit sværd uddrog;

så vog han den unge brud

for sengen, som hun stod.

53.

Så vog han den unge brud

for sengen, som hon stod;

det var hendes egen guldkrone,

svømmed i hendes eget blod.

54.

Så tog han det blodige sværd

så lønlig under sit skind;

så går han i salen

for Peder, sin broder, ind.

55.

Det var Ebbe Skammelsøn,

han ind ad døren tren;

det kunne hver mand på hannem se,

at Ebbe var vorden vred.

56.

"Hør du, Peder Skammelsøn,

du skynde dig til din mø;

thi brudehus og brudeseng

de ere med roser strød."

57.

"Hør du, Peder Skammelsøn,

du tøver nu altfor længe;

bruden længes fast efter dig

udi sin brudeseng."

58.

"Hør du, Ebbe Skammelsøn,

du lad bortfare al harm;
jeg vil give dig lov at sove
ude min unge bruds arm."

59.

"Hør du, Ebbe Skammelsøn,
du lad bortfare al kvide;
jeg vil give dig lov at sove
alt ved min unge bruds side."

60.

Det var Peder Skammelsøn,
han skulle fra bordet gå,
Ebbe lod sig ikke forsømme,
han hug hannem hovedet fra.

61.

Det var Ebbe Skammelsøn,
og han sit sværd uddrog,
og det var Peder, hans broder,
han straks til jorden vog.

62.

Der var stor ynke i brudehus,
i salen var stor larm;
død var brud og brudgom;
hans moder misted sin arm.

63.

Hans fader gjorde han ilde sår,
hans moder misted sin hånd;
derfor træder Ebbe Skammelsøn
så mangel vild sti om land.

64.

Gud nåde både unge og gamle med,
som så skulle bryllup gøre;
den mjød er sur, den vin er bedsk,
når man slige tidender skal spørge.
Fordi træder Ebbe Skammelsøn
så mangel sti vilde.